

Vær taknemmelig: Historie er ikke en tilskuersport. Den Internationale Fredskoalition, møde #130 Fredag den 28. november 2025

Ikke Korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen. Dette er den Internationale Fredskoalition, og dette er vores 130. møde i træk. Mange tak til alle, der har deltaget i denne proces gennem mere end 130 uger. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg vil være jeres ordstyrer i dag sammen med Dennis Small.

Jeg vil gerne minde alle om, hvorfor vi oprettede dette forum for 130 uger siden. Vi gjorde det for at samle mennesker fra fredsbevægelsen på tværs af samfundslag, filosofier, nationer, religioner og sprog under én paraply for at koordinere vores aktiviteter omkring idéen om at skabe ægte fred i verden. Hvis du støtter den idé, er du velkommen her, og vi ser frem til at samarbejde med dig i fremtiden.

For at starte i dag har vi Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til den Internationale Fredskoalition. Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Tak, og velkommen til jer alle. Verden er tydeligvis i en tilstand af absolut oprør, hvor flere krisesteder i forskellige hjørner af kloden er ved at udvikle sig dramatisk. For blot at nævne nogle: Krisen i Ukraine er ved at koge over; vi ser folkemord i Mellemøsten; der er en forestående fare for militær intervention i Venezuela; og en

ny krise mellem Japan og Kina er under udvikling.

Det eneste, jeg indledningsvis kan sige, er, at der også findes fornuftige røster, som klart viser, hvordan verden kan finde en vej ud af dette. Jeg vil blot nævne, at præsident Putin på et møde i CSTO, Den Kollektive Sikkerhedstraktatorganisation, i Bishkek netop sagde noget, vi har talt om her i næsten fire år: behovet for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Putin opfordrede til en ligeværdig og udelelig sikkerhedsarkitektur – hvilket i sig selv betyder, at den skal være åben for alle lande i verden. Ellers ville den ikke være udelelig.

Vores krav om, at de vestlige nationer må indvilge i at samarbejde med landene i den Globale Majoritet som den eneste realistiske måde at løse disse problemer på, er derfor fuldt gennemførligt – og jeg vil endda sige realistisk.

Lad mig kort berøre disse forskellige krisesteder.

Ukraine

Situationen i Ukraine er ekstremt spændt. Kort før denne session begyndte, kom nyheden om, at præsident Zelenskyjs rådgiver Yermak er ude; han har tilsyneladende sagt op i Kiev. Det hænger naturligvis tæt sammen med korruptionsskandalen, der direkte berørte ham.

Efter lækagen af det såkaldte 28-punktsprogram, angiveligt fra Trump-administrationen, brød helvede løs. De internationale medier og krigsmagerne forsøgte straks at fremstille det som en afskrift af det russiske program. Den tyske forsvarsminister Pistorius og flere andre fra koalitionen af villige gik i oprør og sagde nej til diktat og territoriale indrømmelser.

Faktisk indeholder denne plan flere vigtige punkter, der er

udformet til at adressere Ruslands kerneinteresser. Men hvorfor skulle Rusland ikke insistere på disse? Det var netop disse kerneinteresser, der udløste den særlige militæroperation.

Intet NATO-medlemskab for Ukraine; Donbass vil forblive en del af Den Russiske Føderation; og strenge betingelser for resten af Ukraine.

Eksperter som Harald Kujat, tidligere stabschef for Bundeswehr (2000–2002) og tidligere formand for NATO's Militærkomité (2002–2005), rådgiver Tyskland, Frankrig og Storbritannien til at acceptere forslaget, fordi det er den eneste mulighed. Afviser Vesten det, vil den militære operation fortsætte – og i lyset af Ruslands enorme fremskridt de seneste uger kan det kun ende med en endnu større russisk sejr. Ifølge Kujat vil det have langt mere alvorlige sikkerhedsmæssige konsekvenser for Europa.

Splittelsen i USA

Noget andet, der er kommet frem på dramatisk vis, er den dybe splittelse i den amerikanske regering. På den ene side står præsident Trump, vicepræsident J.D. Vance, den nye hærminister Dan Driscoll (nu særlig repræsentant for Ukraine) og Witkoff. Det er disse personer, der forsøger at forhandle en aftale i tråd med de 28 punkter.

På den anden side står Marco Rubio, som åbent er i opposition. Han flyver til Genève, slutter sig til koalitionen af villige og forsøger at fastholde den modsatte linje – målet om at påføre Rusland et strategisk nederlag.

Derefter offentliggør Bloomberg en såkaldt optaget samtale mellem Witkoff og hans russiske modparter, som angiveligt skulle bevise, at Witkoff blot er Putins marionet. Det er et

tydeligt forsøg på at igangsætte en "Russiagate 2.0".

Situationen er ekstremt ophedet. Oberst Macgregor har eksempelvis fastholdt hypotesen om, at et kup mod Zelenskyj kan være under opsejling. Putin har samtidig sagt, at ingen juridisk aftale kan indgås med Zelenskyj, da han ikke længere er den legitime præsident for Ukraine.

Situationen ændrer sig altså med enorm hast.

Rusland og den strategiske illusion

Folk, der stadig satser på et regimeskifte i Rusland – dvs. dem, der mener, at et strategisk nederlag for Rusland automatisk vil føre til en pro-vestlig leder i Kreml – bør tænke sig om endnu en gang. 80 % af den russiske befolkning støtter regeringen.

Et interview, som den ungarske journalist Éva Péli lavede med Sergey Karaganov den 30. oktober i Moskva, giver et sjældent indblik i, hvad en bestemt fraktion af det russiske establishment faktisk mener. Sammenlignet med Karaganovs synspunkter fremstår Putin som en ekstremt tålmodig og diplomatisk orienteret person.

Karaganov siger meget direkte, at hvis der kommer en stor krig, vil Europa ophøre med at eksistere. Han antyder endda, at fordi Europas establishment ikke har formået at acceptere afslutningen på Vestens 500 år lange kolonialisme – og derfor har mistet enhver frygt for krig, også atomkrig – kan den sidste udvej blive brugen af et taktisk atomvåben for at genoprette realitetssansen.

Han siger, at han ikke ønsker dette, men at det kan blive nødvendigt, hvis alt andet fejler.

Hans perspektiv er fuldstændigt eurasisk. Han beskriver Europa

som "en grim udvækst" på det eurasiske kontinent. Han afviser enhver idé om, at Rusland behøver en europæisk komponent i sin identitet, og han afviser Éva Pélis henvisning til Ted Postols argument om, at en taktisk atomkrig ikke findes.

Interviewet er fremragende journalistik og viser, hvor farlig illusionen om et regimeskifte i Rusland er. Vesten vil ikke få nogen, der er mere venligtsindet end Putin.

Mellemøsten

Jeg vil ikke gå i detaljer om Mellemøsten, for professor Falk vil tale om det med større indsigt. Men jeg vil nævne, at det er positivt, at 11 amerikanske demokratiske senatorer nu kræver en undersøgelse af israelske krigsforbrydelser. Det er alt for lidt og alt for sent, men Oase-planen er stadig yderst presserende, og vi fortsætter arbejdet for at organisere den.

Venezuela

Situationen i Venezuela er uændret siden vores nødseminar. Der er 15.000 amerikanske soldater i Caribien, og hangarskibet *USS Gerald Ford*, verdens største, er der sammen med 11 krigsskibe. Der er rapporter om, at USA har krævet fødevareforsyninger langt frem i tiden, hvilket kan indikere planer om en mere permanent tilstedeværelse.

Som en artikel i *Foreign Affairs* gjorde helt klart, er målet at fjerne en regering, der er venligtsindet over for Rusland, Cuba, Iran og Kina – især for at presse Kina ud af regionen.

Japan og Kina

Udviklingen i Japan bør tages meget alvorligt. Selvom premierminister Takaichi havde et positivt møde med Xi Jinping i Korea, udtalte hun i parlamentet, at hvis Kina griber militært ind i Taiwan, vil det udgøre en vital sikkerhedssituation for Japan, hvilket vil gøre det muligt for Japan at intervenere militært.

Den kinesiske reaktion har været ekstremt skarp. Baggrunden er klar: I år markerer vi 80-året for afslutningen på Anden Verdenskrig og dermed den japanske militarismes fald. Japan forvoldte Kina enorme skader; derfor tages enhver antydning af militær genoprustning dybt alvorligt i Beijing.

USA's indre kaos

Til sidst er der kaoset i USA. Efter skyderiet på to soldater fra Nationalgarden – hvoraf den ene er død, og den anden er i kritisk tilstand – har præsident Trump beordret udvisning af stort set alle indvandrere og stop for al indvandring fra udviklingslande. Det er utroligt. USA var engang en smeltedigel, hvor alle kunne blive amerikanere, hvis de ønskede det.

De metoder, ICE anvender, er helt forfærdelige.

I samme spor følger præsident Trumps skandaløse udtalelser om Sydafrika. Ikke alene deltog USA ikke i G20-mødet i Johannesburg; bagefter sagde Trump, at Sydafrika er et land, der ikke burde være medlem af nogen international organisation. Lige så skandaløst er det, at Dr. Naledi Pandor, tidligere sydafrikansk udenrigsminister, er blevet nægtet visum til USA. Det er reelt afslutningen på diplomatiet.

Det er åbenbart Sydafrikas holdning til Gaza-situationen, der

ligger bag. Beskyldningen om, at der foregår folkemord på hvide i Sydafrika, er efter alt, hvad vi ved, helt ubegrundet.

Hvis man ser på alle disse situationer, som helt klart udgør en sammensmeltning af kriser, der er ved at løbe løbsk, understreger det den absolutte nødvendighed af, at vi lægger den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur – som skal tage hensyn til hvert enkelt lands interesser i forhold til sikkerhed og udvikling – på bordet. Jeg kan kun sige, at det faktum, at præsident Putin netop har brugt de samme formuleringer, som vi har drøftet i IPC i mange år, gør, at jeg ikke opgiver håbet om, at vi kan overbevise selv de mennesker i Europa, der synes at være ude af trit med virkeligheden om, hvordan den Globale Majoritet udvikler sig, om at vi kan ændre os og vende tilbage til diplomati som en måde at løse konflikter på i stedet for gennem militære eller andre midler.

I betragtning af, at Xi Jinping også har fremsat lignende forslag – det Globale Sikkerhedsinitiativ og Global Governance Initiative – som er genstand for intense diskussioner blandt landene i det Globale Syd, er det stadig nødvendigt, at vi overbeviser de vestlige nationer om at samarbejde med den Globale Majoritet. Hvis de ville gå med til det, kunne alle problemer løses relativt let, fordi den Globale Majoritet er villig til det; viljen til at samarbejde i stedet for at søge geopolitiske konfrontationer er absolut til stede. Det var det, jeg ville sige i begyndelsen.

Bemærkninger under diskussionen

Først og fremmest vil jeg takke professor Falk for hans afklaring af den juridiske situation og tribunalets intentioner. Jeg synes, det var yderst nyttigt, og vi vil helt sikkert gøre tribunalets resultater kendt.

Jeg vil også gerne svare Deres Excellence, ambassadør Abdullah Shaweesh. Når man lytter til Dem, føler man en dyb forargelse over det, der foregår. Man må kæmpe imod følelsen af hjælpeløshed. Og selvom jeg fuldt ud forstår de opfordringer, De fremfører, vil vi alligevel sige, at vi fortsætter arbejdet for Oase-planen. Vi afholder endnu en fysisk konference i Danmark i løbet af de næste par uger inden jul, hvor vi vil forsøge at skabe et internationalt publikum til at gennemføre Oase-planen. Jeg mener stadig, at man er nødt til at have en vision om håb for fremtiden, hvis man vil bevæge mennesker lokalt og internationalt.

Når det er sagt, mener jeg også, at selv Oase-planen – selvom den er en måde at håndtere krisen i området på – kun vil være mulig, hvis vi adresserer det større spørgsmål: at den gamle orden er ved at falde fra hinanden. Som jeg sagde i mine indledende bemærkninger, er alle disse kriser efter min opfattelse symptomer på sammenbruddet af en 500-årig orden. Selvom hver enkelt krise har sine historiske særpræg – Israels og Palæstinas historie, Ukraines historie, Venezuelas historie osv. – er fællesnævneren, at den gamle orden ikke accepterer fremkomsten af en ny. Derfor udnyttes alle disse etniske og historiske særpræg til at forhindre opkomsten af en ny orden.

Hvis man har en idé om et nyt økonomisk system baseret på de begreber, som BRIKS og SCO fremfører, vil udviklingen i Mellemøsten være et naturligt aspekt heraf, når man først har opnået enighed blandt stormagterne om at samarbejde. Da vi befinder os i en opstartsfase, og vi snart skal høre mere om dette fra Dennis Small – og da hele situationen er drevet af den forestående trussel om et finansielt sammenbrud – tror jeg ikke, at nogen regionale kriser kan løses, medmindre vi adresserer disse spørgsmål og erstatter det gamle systems modsætninger med et nyt økonomisk paradigme for hele verden. Et nyt sikkerhedsparadigme, som tager højde for alle landes interesser og løfter diskussionen op på et nyt niveau. Men hvis vi går videre med at få den nye arkitektur på plads, er

jeg helt optimistisk med hensyn til, at vi kan løse alle disse problemer.

Derfor mener jeg, at vi skal lægge langt større vægt på og langt mere intensivt diskutere, hvordan vi kan reagere på de forslag, der nu ligger på bordet. Først og fremmest naturligvis vores eget forslag til den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Men nu har vi også Putins forslag og Xi Jinpings forslag; alle disse forslag ligner hinanden, og vi er nødt til at sætte dem seriøst og med hast på den internationale dagsorden.

Jeg vil ikke afskrække jer fra de skridt, I tager. Men da jeg er overbevist om, at den eneste måde, vi faktisk kan komme ud af denne globale krise på, er den, jeg netop har skitseret, vil jeg gerne opfordre alle i panelet til i den videre diskussion at overveje, hvordan vi kan gøre mere for at skabe større bevidsthed blandt alle mennesker med gode intentioner. Det er nødvendigt at ændre paradigmet grundlæggende – ellers vil menneskeheden ikke klare det.

Jeg deler bekymringen, men jeg er dog moderat optimistisk af den simple grund, at hvis man ser på, hvad der kommer fra mange ledere i det Globale Syd – ikke kun store ledere som Xi Jinping, Putin, Modi og Lula, men også mange ledere i afrikanske nationer, og især unge mennesker – så ser man en fast beslutsomhed på at kæmpe for en fremtid. Hvis der er håb for menneskeheden, så er det i disse unge mennesker.

Vi afholdt netop en konference for Schiller Institutet i Paris, hvor vi fokuserede på behovet for at opbygge en ny international ungdomsbevægelse. Vi havde unge deltagere fra Mexico, Brasilien, Kenya, Uganda og mange andre lande, herunder flere europæiske. Vi agter at lade denne bevægelse vokse. Jeg opfordrer alle, der deltager i denne session: Om cirka to uger afholder vi endnu en Zoom-konference for unge. Hvis du hvor som helst i verden er enig i, at vi har brug for en international ungdomsbevægelse, som kræver et nyt

paradigme, så vil denne ungdom være den kraft, der kan vippe balancen.

Jeg vil blot minde om, at den Globale Majoritet udgør 85 % af verdens befolkning. Mange af disse lande er langt fremme; de er langt mere fremtidsorienterede end lande i Europa og USA. Vi må arbejde hårdt for at få folk i USA og Europa ud af den kunstige boble, de lever i – skabt af massemediernes kontrol og de officielle narrativer, der fremstiller én version af virkeligheden, mens den faktiske virkelighed er en helt anden.

Vi står ved afslutningen på en 500-årig æra med kolonialisme, slaveri, imperialismen, udbytning og elendighed for størstedelen af verdens befolkning. Vi har nu en konkret mulighed for at opbygge et nyt system. Det faktum, at SCO-landene den 1. september besluttede seriøst at arbejde for et nyt økonomisk system og oprette en ny udviklingsbank, SCO-banken – selvom det ikke går så hurtigt, som man kunne ønske – betyder, at de samlede kræfter fra Rusland, Kina, BRIKS, SCO og det Globale Syds ønske om at skabe et system, hvor alle lande kan udvikle deres rettigheder til naturlig udvikling, ikke kan stoppes, medmindre der kommer en global atomkrig. Men forhåbentlig indser dem med hånden på knappen, at der ikke kan være nogen vindere.

Måske kan vi hurtigt nok indlede en debat om, hvilke principper en sådan ny arkitektur skal bygges på. Jeg vil opfordre alle til at læse mine ti principper, som jeg fremsatte for to år siden; jeg mener, at de er et godt udgangspunkt. Men vi har brug for en meget bredere diskussion om, hvordan dette nye paradigme skal se ud.

Jeg vil gerne give dette som en slags "lektie" hen over julen: Studér disse spørgsmål i dybden. Studér også Platons *Staten* og Schillers skrifter – herunder hans analyser af Lykurgos og Solon. Der er meget materiale, der kan hjælpe til at udvikle idéer til, hvordan man kan erstatte det nuværende system med et langt bedre.

Afsluttende bemærkninger

Jeg kan kun understrege det, Dennis netop sagde: Forsøg ikke at fokusere på de forfærdelige ting i øjeblikket; se på den længere historiske bue. Som Martin Luther King sagde: »Den moralske universets bue er lang, men den bøjer sig mod retfærdighed.« Det tror jeg fuldt og fast på.

Se blot på Kina: På bare 40 år er landet gået fra at være et af verdens fattigste lande til et af de mest udviklede. Det var muligt på en enkelt generation. Og nu, hvor Kina har taget dette spring, rækker de en hjælpende hånd til andre lande, så de kan gennemgå en lignende udvikling endnu hurtigere. Der er efter min opfattelse god grund til optimisme.

Ellers vil jeg sige, at vi må skabe mere støtte til den internationale fredsbevægelse. Vi befinder os ved flere afgørende vendepunkter. Ikke kun i forhold til de emner, vi har drøftet i dag, men også i Tyskland, hvor der er en voksende ungdomsmodstand mod militarisering. Den 5. december vil der være demonstrationer i mange tyske byer mod genindførelse af værnepligten. Ifølge meningsmålinger er 80 % af de unge imod. Der vil være demonstrationer i mange byer.

Hvis man har børn, eller selv er ung, eller blot støtter disse unge, så deltag i demonstrationerne og vis jeres støtte. Deltag også i den internationale ungdomskonference den 14. december, som afholdes som en Zoom-konference. Vi ønsker så mange satellitmøder som muligt. Hvis man har en gruppe unge i sin by eller sit land, så prøv at organisere et satellitmøde til mindst et af panelerne.

Dette er et yderst vigtigt initiativ, som vi skal sætte fart på.

Endelig må vi forstå, at dette er et øjeblik, hvor der ikke blot sker små forandringer – som afslutningen på den kolde krig, som var en stor forandring. Men sammenlignet med det, der sker nu, var selv Sovjetunionens fald lille i forhold til den tektoniske forandring, der nu er ved at tage form.

Bliv aktive! Dette er ikke et øjeblik, hvor man kan være observatør. Jeg vil ændre det gamle ordsprog: Det er ikke vores opgave at være kommentatorer, men at blive aktive. Jeg mener, det stammer fra Karl Marx, og da han kommer fra min hjemby, har jeg en tendens til at kigge på hans citater en gang imellem. Under alle omstændigheder: Det er tid til at blive aktive – så gør det sammen med os.